

DECIZIE nr.

privind contestația formulată de S.C. X S.R.L.

înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. xxxxxx/13.03.2012 și la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad sub nr. xxxxx/27.03.2012 și reînregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub nr. xxxxxx/11.11.2013

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a fost sesizată de către Activitatea de Inspecție Fiscală Arad cu adresa nr. xxxxxxxx/04.11.2013, înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub nr. xxxxx/11.11.2013, prin care s-a transmis D.G.R.F.P Timișoara, dosarul contestației formulate de S.C. X S.R.L. în scopul reluării procedurii de soluționare a contestației suspendată în baza Deciziei nr...../15.06.2012 emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad, în considerarea Sentinței penale nr./17.09.2013 rămasă definitivă în temeiul dispozițiilor art. 214 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de Procedura Fiscala, republicata, asupra contestației formulate de

S.C. X S.R.L.,

.....

înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr./13.03.2012 și la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad sub nr./27.03.2012 și reînregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub nr./11.11.2013; conform art. 209 alin. (1) din Codul de Procedură fiscală, republicat, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara fiind competentă în soluționarea contestației, constatând următoarele:

Societatea comercială X S.R.L. formulează contestație împotriva Deciziei de impunere F-AR nr.xx/16.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală si a Raportului de inspectie fiscala nr. xx/16.02.2012 emise de Activitatea de Inspecție Fiscală Arad solicitând anularea actelor administrative atacate.

Referitor la capătul de cerere din contestația formulată de SC X SRL împotriva Raportului de inspecție fiscală nr. xx/23.01.2013 încheiat de către organele de control din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Arad, s-au reținut următoarele:

În drept, Codul de Procedură Fiscală, republicat prevede:

“ ART. 85

Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor si a altor sume datorate bugetului general consolidat

(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 80 alin. (2) și art. 84 alin. (4);

b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

ART. 86

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent. Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta modifică baza de impunere.

(2) Pentru creanțele administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin ordin al ministrului finanțelor publice se pot stabili și alte competențe pentru emiterea deciziilor de impunere ca urmare a inspecției fiscale.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, și în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impunere potrivit art. 87.[...]

ART. 87

Forma și conținutul deciziei de impunere

Decizia de impunere trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 43.[...]"

coroborat cu art. 106 din Hotărârea Guvernului nr. 1.050 din 1 iulie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

"ART. 106

Raportul privind rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecției, din punct de vedere faptic și legal.

(2) Dacă, ca urmare a inspecției, se modifică baza de impunere, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere. În cazul în care baza de impunere nu se modifică, acest fapt va fi comunicat în scris contribuabilului.

[...]

Norme metodologice:

106.1. Rezultatul inspecției fiscale generale sau parțiale va fi consemnat într-un raport de inspecție fiscală.

106.2. La raportul privind rezultatele inspecției fiscale se vor anexa, ori de câte ori este cazul, actele privind constatările preliminare, cum sunt procesele-verbale încheiate inclusiv cu ocazia controalelor inopinate și/sau încrucișate și orice alte acte.

106.3. Raportul de inspecție fiscală se semnează de către organele de inspecție fiscală, se verifică și se avizează de șeful de serviciu. După aprobarea raportului de către conducătorul organului de inspecție fiscală, se va emite decizia de impunere de către organul fiscal competent teritorial.

106.4. Modelul și conținutul raportului privind rezultatul inspecției fiscale se aproba prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală."

Competența de soluționare conferită de art. 205 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, este limitată astfel:

"ART. 205

Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. (...)

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

(5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impunere, reglementate potrivit art. 89 alin. 1, contestația se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.

(6) Bazele de impunere constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impunere pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii."

Având în vedere că raportul de inspecție fiscală pe care petenta îl contestă este raportul în care au fost prezentate constatările inspecției, din punct de vedere faptic și legal, raport ce a stat la baza emiterii deciziei de impunere, conform dispozițiilor legale mai sus citate în temeiul Titlului IX din Codul de procedură fiscală, republicat, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara se va pronunța asupra deciziei de impunere, decizie ce a fost emisă în baza raportului de inspecție fiscală, în situația în care, în Ordinul nr. 972/2006 privind aprobarea formularului "Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" se precizează expres posibilitatea de a contesta Decizia de impunere, astfel:

« La prezenta Decizie de impunere se anexează Raportul de inspecție fiscală care, împreună cu anexele, conține pagini. În conformitate cu art. 205 și art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, împotriva sumelor de plată și/sau aprobate la rambursare se poate face contestație, care se depune, în termen de 30 zile de la comunicare, la organul fiscal emitent, sub sancțiunea decăderii. Prezenta reprezintă titlu de creanță. »

În condițiile în care Decizia de impunere este titlu de creanță care devine executoriu, aceasta fiind opozabilă petentei și aceasta fiind cea care produce efecte față de petentă și nu raportul de inspecție fiscală în care doar sunt consemnate constatările inspecției fiscale, pentru capătul de cerere privind contestația formulată de SC X SRL împotriva Raportului de inspecție fiscală nr. xx/02.2012, contestația urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Referitor la capătul de cerere din contestația formulată de SC X SRL împotriva Deciziei de impunere F-AR nr. xx/02.2013 încheiat de către organele de control din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Arad, s-au reținut următoarele:

Petenta formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. xx/16.02.2012 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Arad.

Prin Decizia nr. xxx/15.06.2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad, s-a dispus suspendarea soluționării cauzei până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală în temeiul art. 214 alin.(1) lit. a) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pentru suma totală de xxx lei reprezentând impozit pe profit suplimentar în sumă de xxxx lei, dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de xxxx lei, penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de xxxx lei, taxa pe valoarea adăugată suplimentară în sumă de xxx lei, dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de xxxxx lei, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de xxxx lei, taxa pe valoarea adăugată suplimentară în sumă de xxxxx lei, dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de xxxx lei, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de xxxxx lei stabilite în sarcina petentei prin Decizia de impunere nr. F-AR .../16.02.2011 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, în cauză existând indiciile săvârșirii unei infracțiuni, procedura administrativă, procedura de soluționare urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea.

Urmare adresei nr...../15.10.2013 emisă de A.J.F.P Arad - Serviciul Juridic prin care s-a comunicat minuta Sentinței penale nr. .../17.09.2013 pronunțată în Dosarul nr...../108/2013 de Tribunalul Arad – Secția Penală, organul fiscal emitent al actului atacat a transmis dosarul contestației formulate de S.C. X S.R.L. în scopul reluării procedurii de soluționare a acesteia, suspendată în baza Deciziei nr...../15.06.2012, în considerarea Sentinței penale nr. xxx din data de 17.09.2013 rămasă definitivă prin care s-a dispus, în baza art. 278 alin.8 lit.a Cod Procedura Penală respingerea ca nefondată a plângerii formulată de A.J.F.P Arad împotriva Rezoluției procurorului din data de 03.07.2013, din dosarul nr...../2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad privindu-l pe intimatul F.D, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 9 alin.1 lit.a,b și c din Legea 241/2005, întrucât faptele nu există.

Pe cale de consecință, la data prezentei, D.G.R.F.P. Timișoara organ competent în soluționarea contestației se va investi cu soluționarea acesteia în condițiile legii.

Referitor la suma totală contestată, se rețin următoarele:

Societatea petentă a contestat Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr./16.02.2012, în cuprinsul

conestației sale solicitând anularea actelor administrative atacate pentru suma totală de xxxx lei.

Cu adresa FN, înregistrată la D.G.F.P a jud. Arad sub nr...../27.03.2012, reprezentanta legală a petentei a arătat ca a formulat contestație împotriva Deciziei de impunere nr...../16.02.2012 și a Raportului de inspecție fiscală nr...../16.02.2012, îndreptând eroarea materială din pag.1 a contestației cu privire la suma totală contestată, precizând ca formulează contestație împotriva:

“ 1. Deciziei de impunere nr...../16.02.2012 pentru suma totală de xxxx lei din care:

- impozit pe profit în sumă de xxxx lei pe perioada 01.01.2008 – 31.12.2010;
- dobanzi/majorari de intarziere in suma de xxxx lei pe perioada 25.02.2009 – 14.02.2012
- penalitati de intarziere in suma xxx lei pe perioada 25.02.2009 – 14.02.2012;
- TVA in suma de xxxxx lei pe perioada 01.01.2008 – 31.01.2009
- dobanzi /majorari de intarziere in suma de xxxxx lei pe perioada 26.01.2009 – 14.02.2012
- penalitati de intarziere in suma de 14.451 lei pe perioada 26.01.2009 – 14.02.2012
- TVA in suma de xxxx lei stabilita suplimentar pe perioada 01.02.2009 – 31.12.2011
- dobanzi /majorari de intarziere in suma de xxxx lei pe perioada 26.02.2009 – 14.02.2012
- penalitati de intarziere in suma de xxxx lei pe perioada 26.02.2009 – 14.02.2012.

2. Raportului de inspecție fiscală nr...../16.02.2012 pentru suma totală de xxxx lei ”

În condițiile în care, prin Decizia de impunere F-AR nr. .../16.02.2012 emisă de Activitatea de Inspectie Fiscala Arad, în legătură cu sumele din decizia de impunere indicate în cuprinsul contestației a fost stabilită în sarcina petentei o datorie fiscală de natura taxei pe valoarea adăugată suplimentară, impozit pe profit cu majorari și penalități aferente în cuantum total de xxxx lei, iar prin totalizarea sumelor defalcate de către reprezentanta petentei a rezultat suma totală de xxxxx lei și nu xxxxx lei cum eronat a fost indicată de aceasta în cuprinsul adresei de îndreptare a erorii materiale din pag.1 a contestației cu privire la suma totală contestată, Ministerul Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, se va investi, după verificarea în totalitate a condițiilor de procedură, cu soluționarea contestației formulate de SC X SRL, pentru suma totală în cuantum de xx lei stabilită în sarcina petentei prin Decizia de impunere F-AR nr. /16.02.2012.

Contestația a fost semnată de reprezentantul legal al petentei Cabinete de avocat asociate, la dosarul contestației fiind depusă împuternicirea avocațială, în original, așa după cum prevede art. 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Contestația a fost depusă în termenul legal de depunere prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Fiind îndeplinită procedura de formă s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației:

I. Societatea petentă formulează contestație împotriva Deciziei de impunere F-AR nr.xxx/16.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. xx/16.02.2012 emise de Activitatea de Inspecție Fiscală Arad și solicită anularea acestora, invocând în susținerea contestației următoarele motive:

1. Cu privire la impozitul pe profit suplimentar în sumă de xxxx lei pe perioada 01.01.2008 – 31.12.2010, dobanzi/majorari de intarziere in suma de xxx lei pe perioada 25.02.2009 – 14.02.2012 și penalitati de intarziere in suma de xxxxx lei pe perioada 25.02.2009 – 14.02.2012, societatea petenta invoca următoarele motive:

Referitor la impozitul pe profit suplimentar în sumă de xxxx lei aferent anului 2008, petenta sustine ca:

- în cazul în care a fost emisă o factura nu este necesar avizul de însoțire a mărfii la ieșirea din gestiune și nici la intrarea în gestiune a produselor finite rezultate din producția agricolă, deoarece nu se încadrează în prevederile Ordinului 1752/2005 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene și astfel, estimarea bazei de impunere pentru lipsa avizelor de însoțire este nelegală.

- la estimarea bazei de impunere organele de control au luat în calcul numai locația terenului fără a exista o notă de fundamentare, documente sau informații identificate care să fie relevante pentru aplicarea uneia dintre metodele prevăzute la art. 2 din Ordinul 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, iar din actul de control nu rezultă ce metodă au folosit organele de inspecție fiscală.

Referitor la impozitul pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2009 în suma de xxxx lei petenta sustine ca :

- impozitul pe profit calculat de organele de inspecție în baza înregistrărilor din balanța de verificare la 31.12.2009 este de xxxx lei , impozitul declarat prin declarația 101 este de xxxx lei, impozitul înregistrat în balanța de verificare este de xxxxx (xxx + xxxxxx) și impozitul achitat xxxxx lei.

- având în vedere că a declarat pentru anul 2009 un impozit pe profit în suma de xxxxx lei, iar organele de inspecție au stabilit un impozit pe profit datorat 31.12.2009 în suma de xxxx lei , rezulta un impozit pe profit datorat în plus de xxxx lei față de cel declarat,

- sustine ca, în condițiile în care s-a achitat în anul 2009 un impozit pe profit de 28.093 lei și organele de inspecție fiscală au stabilit că datorează un impozit pe profit de xxxxx lei rezulta că s-a achitat în plus un impozit pe profit nedatorat de xxxx lei, astfel că, nu înțelege care sunt motivele pentru care organele de control au

stabilit ca pentru anul 2009 petenta datoreaza o diferenta de impozit pe profit neachitata in suma de xxxx lei care a fost adaugata la suma de xxxxx lei reprezentand diferenta de impozit pe profit aferenta anului 2008.

- cu privire la impozitul pe profit pentru anul 2009 organele de control s-au raportat doar la suma declarata de petenta respectiv suma de 11.010 lei fara sa ia in considerare suma achitata mentionata in actul de control la pag.4 alin.7.

2. Cu privire la taxa pe valoarea adăugata in suma de 92.649 lei stabilita suplimentar pe perioada 01.02.2009 – 31.12.201, dobanzi /majorari de intarziere in suma de xxxx lei pe perioada 26.02.2009 – 14.02.2012 si penalitati de intarziere in suma de xxxx lei pe perioada 26.02.2009 – 14.02.2012, petenta invoca următoarele motive:

- referitor la TVA in suma de xxx lei aferenta unor bunuri reprezentând achiziții de combustibil, organele de inspecție nu au precizat care sunt motivele reale pentru care nu li s-a acordat dreptul de deducere pentru achizițiile de combustibil, nefiind suficienta invocarea dispozițiilor art. 145 alin.1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările si completările ulterioare care se refera la exigibilitatea taxei.

- referitor la TVA in suma de xxxx lei pentru care organele de inspectie fiscala nu au acordat drept de deducere deoarece nu s-au prezentat documente justificative, fiind incalcate prev. art.146 alin.1 lit. d) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările si completările ulterioare, petenta sustine ca masura dispusa de organele de inspectie este nelegala deoarece nu s-a precizat clar si concis care sunt documentele justificative neprezentate si la ce se refera acestea.

- referitor la TVA stabilita suplimentar in suma de xxxx lei, petenta sustine ca la data de 24.02.2009 a fost incheiat in forma autentica un contract de cesiune de parti sociale prin care asociatii SC X SRL cesioneaza in intregime partile lor sociale catre persoana juridicaGermania.

Având in vedere ca livrarea intracomunitara de bunuri catre A Italia in suma de xxxx lei a avut loc inainte de cesiunea partilor sociale, petenta sustine ca a solicitat cedentului D.F sa puna la dispozitia SC X SRL inscrisurile justificative ale efectuării operatiunilor de livrare de cereale catre A Italia în luna februarie 2009 în suma de xxxxx lei.

3. Cu privire la taxa pe valoarea adăugata stabilita suplimentar in suma de xxxx lei pe perioada 01.01.2008 – 31.01.2009, dobânzi /majorări de întârziere in suma de xxxxx lei pe perioada 26.01.2009 – 14.02.2012 si penalități de întârziere in suma de xxxxxx lei pe perioada 26.01.2009 – 14.02.2012, petenta susține ca obligarea sa la plata sumei de xxxx lei reprezentând TVA si a accesoriilor aferente este nelegala deoarece, pentru diferența de venituri rezultata din estimarea producției agricole nu datorează TVA in suma de xxxx lei pe motivul că aceasta estimare nu este supusa taxei deoarece nu se încadrează in niciuna din situațiile prevăzute la art. 126 lit a), b), c), d) din Codul fiscal, nefiind aplicabile nici dispozițiile art. 128 alin.1 si art. 134¹ din Codul fiscal întrucât faptul generator pentru TVA intervine la data livrării bunurilor, condiție esențiala pentru colectarea

taxei. Or, aceasta producție estimată nefiind livrată către terți nu îndeplinește toate condițiile pentru a intra în sfera de aplicare a taxei.

Astfel, petenta solicită admiterea contestației și anularea actelor administrative atacate.

II. În Decizia de impunere atacată, organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Arad, Activitatea de inspecție fiscală, au constatat următoarele:

A. IMPOZIT PE PROFIT

1. Referitor la impozitul pe profit în suma de xxxxx lei aferent anului 2008

Organele de inspecție fiscală au constatat că, la 31.12.2008 petenta a înregistrat în debitul contului 345 „Produse finite” suma de xxxxxx lei în baza proceselor verbale de recoltare (fără a avea documente de intrare a produselor în magazie, avize și bonuri de cântar).

Deoarece petenta nu a putut dovedi că producția pe care a obținut-o este producția reală, neavând la bază documente justificative, respectiv avize și bonuri de cântar, organele de inspecție au analizat valoarea produselor finite vândute (scăzute din gestiune) în anul 2008 (credit cont 345) în suma de xxxxx lei și veniturile înregistrate din vânzarea produselor finite în suma de xxxxx lei constatând o diferență de xxxxxxxx lei (xxxxx - xxxxxxxx) între valoarea produselor finite ieșite din gestiune și valoarea efectivă a vânzărilor.

Având în vedere faptul că atât la intrarea în gestiune a produselor finite nu au existat documente justificative decât procese verbale de recoltare pe cantitățile de produse finite, cit și la ieșire - facturile de vânzare -, fără avize de însoțire a mărfii indiferent de cantitatea de pe factura, în baza art. 67 alin (1) din OG 92/2003 republicată organele fiscale au procedat la estimarea veniturilor realizate pe anul 2008, stabilind o valoare a producției prin estimare în suma de xxxxx lei (xxxxx diferență grâu + xxxxxxx diferență porumb) la care s-a calculat impozit pe profit în baza art. 17 din Legea 571/2003 Titlul II privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare în suma de xxxxxx lei (xxxxx lei x 16 %) scadent în 25.02.2009, termenul de depunere a „declarației privind impozitul pe profit „101 aferentă anului 2008.

2. Referitor la impozitul pe profit în suma de xxxx lei aferent anului 2009

Impozitul pe profit calculat de organele de inspecție în baza înregistrărilor din balanța de verificare la 31.12.2009 este de 19.876 lei, impozitul declarat prin declarația 101 este de xxxxx lei, impozitul înregistrat în balanța de verificare este de xxxxxxx (xxxxx + xxxxxx) iar impozitul achitat este în suma de xxx lei.

Având în vedere că petenta a declarat prin declarația 101 „Declarația privind impozitul pe profit” pentru anul 2009 un impozit pe profit în suma de xxxxx lei, iar organele de inspecție au stabilit un impozit pe profit datorat 31.12.2009 în suma de xxxxx lei, rezultă un impozit pe profit datorat în plus de xxxxx lei (xxxxx - xxxxxx) față de cel declarat de societatea petenta. Astfel întrucât la data de 26.01.2012,

organele de inspecție fiscală au constatat că, în fișa pe plătitor petenta are achitat în plus la impozitul pe profit suma de xxxx, organele de inspecție au stabilit un impozit pe profit suplimentar în suma de xxxxx lei reprezentând diferența neachitată aferentă anului 2009 (xxxxx lei - xxxx lei).

Pentru neplata impozitului pe profit stabilit suplimentar în suma de xxxxx lei (xxxxx lei + xxxxx lei), organele de inspecție fiscală au calculat majorări de întârziere în suma de xxxxx lei și penalități de întârziere în suma de xxxx lei în conformitate cu dispozițiile art. 119 și art. 120 și art.120¹ lit.c din Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare.

B. TAXA PE VALOAREA ADĂUGATĂ

1 Cu privire la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în suma de xxxx lei pe perioada 01.01.2008 – 31.01.2009 cu dobânzi /majorări de întârziere în suma de xxxxx lei pe perioada 26.01.2009 – 14.02.2012 și penalități de întârziere în suma de xxxxxx lei pe perioada 26.01.2009 – 14.02.2012

Organele de inspecție fiscală au constatat că, la 31.12.2008 petenta a înregistrat în debitul contului 345 „, Produse finite” suma de xxxx lei în baza proceselor verbale de recoltare (fără a avea documente de intrare a produselor în magazie, avize și bonuri de cântar).

Deoarece petenta nu a putut dovedi că producția pe care a obținut-o este producția reală, neavând la bază documente justificative, respectiv avize și bonuri de cântar, organele de inspecție au analizat valoarea produselor finite vândute (scăzute din gestiune) în anul 2008 (credit cont 345) în suma de xxxx lei și veniturile înregistrate din vânzarea produselor finite în suma de xxxx lei constatând o diferență de xxxxx lei (xxxxx-xxxxx) între valoarea produselor finite ieșite din gestiune și valoarea efectivă a vânzărilor

Având în vedere faptul că atât la intrarea în gestiune a produselor finite nu au existat documente justificative decât procese verbale de recoltare pe cantitățile de produse finite, cât și la ieșire facturile de vânzare fără avize de însoțire a mărfii indiferent de cantitatea de pe factura, în baza art.67 alin (1) din OG 92/2003 republicată, organele fiscale au procedat la estimarea veniturilor realizate pe anul 2008, stabilind o valoare a producției prin estimare în suma de xxxxx lei (xxxx diferență grâu + xxxx diferență porumb) la care s-a calculat o taxă pe valoarea adăugată în suma de xxxxxx lei (xxxxx lei x19%).

Pentru neplata taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în suma de xxxxxxxx lei, organele de inspecție fiscală au calculat dobânzi/majorări de întârziere în suma de xxxxxx lei precum și penalități de întârziere în suma de xxxxx lei în conformitate cu dispozițiile art. 119 și art. 120 din Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare.

2. Cu privire la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în suma de xxxxxx lei pe perioada 01.02.2009 – 31.12.2011 și respinsă la rambursare, dobânzi /majorări de întârziere în suma de xxxxx lei pe perioada 26.02.2009 –

14.02.2012 si penalitati de intarziere in suma de xxxx lei pe perioada 26.02.2009 – 14.02.2012

2.1 Cu privire la TVA colectata in suma de xxxxxx lei, organele de inspectie fiscala au constatat ca, in luna februarie 2009 petenta a înregistrat in jurnalul de vânzări o livrare intracomunitara de bunuri către A Italia, in suma de xxxx lei pentru care nu a putut prezenta documente justificative in vederea scutirii de taxa in conformitate cu art. 10, alin.1 din OMEF 2421/2007, respectiv factura, contractul si nici documentul de transport (CMR) prin care sa dovedească ca bunurile au părăsit teritoriul național.

In consecința, organele de inspectie fiscala au procedat la colectarea TVA pentru suma de xxxx lei in conformitate cu art. 140, alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările si completările ulterioare si pct. 23, alin. (1) din H.G. nr. 44/2004 cu modificările si completările ulterioare, rezultând o TVA colectata suplimentar in suma de xxxxxx lei (462.726 x 19%).

2.2 Cu privire la TVA colectata in suma de xxxxxx lei organele de inspectie fiscala au constatat ca petenta nu a înregistrat suma de xxxxxx lei ca si TVA colectata aferenta facturii nr. 5/13.11.2009. In consecința, organele de inspectie fiscala au procedat la colectarea TVA pentru suma de xxxxxx lei in conformitate cu art. 140, alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările si completările ulterioare.

2.3 Cu privire la TVA in suma de xxxx lei, organele de inspectie fiscala au constatat ca, in perioada mai 2009 - noiembrie 2009, petenta și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adaugata in suma de xxx lei aferenta unor bonuri reprezentând achiziții de combustibil deducerea taxei nefiind justificata deoarece nu se încadreaza in niciuna din exceptiile prev. la art. 145¹ alin.1 din Legea 571/2003 cu modificările si completările ulterioare, suma de xxxx lei nu se justifica la rambursare.

2.4 Cu privire la TVA in suma de xxxxx lei, organele de inspectie fiscala au constatat ca, in jurnalul lunii decembrie 2009 petenta si-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adaugata in suma totala de xxx lei pentru care nu a prezentat documente justificative (facturi), fiind incalcate astfel prevederile art. 146, alin.(1) lit.a) din Legea 571 / 2003 cu modificările si completările ulterioare.

Pentru neplata taxei pe valoarea adăugata stabilita suplimentar in suma de xxxx lei, organele de inspectie fiscală au calculat dobânzi/majorări de întârziere in suma de xxxxxx lei precum si penalități de întârziere in suma de xxxx lei în conformitate cu dispozițiile art. 119 și art. 120 din Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare.

Din documentele existente la dosarul cauzei a rezultat că activitatea de inspectie fiscală a formulat Sesizarea Penală nr./20.02.2012, în legătură cu starea de fapt constatată urmare inspectiei fiscale efectuate la SC X SRL, organele fiscale constituindu-se parte civila fata de faptuitorul D.F cetatean italian si fata de partea responsabila civilmente SC X SRL pentru prejudiciul in suma totala de xxx lei si accesorii calculate in suma de xxxx lei constand in majorari si penalitati

aferente impozitului pe profit si taxei pe valoarea adaugata calculate pana la data de 14.02.2012, la dosarul cauzei existând o copie a sesizării penale transmisă către Parchetul de pe langa Tribunalul Arad.

În scopul soluționării contestației formulate de către SC X SRL, conform legii, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad a solicitat Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad cu adresa nr./20.04.2012, comunicarea stadiului de soluționare al sesizării penale nr./20.02.2012.

Prin adresa Dosar nr./2012 din 18.05.2012 înregistrată la Administratia Finantelor Publice a Mun. Arad sub nr...../24.05.2012 si la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad sub nr./30.05.2012 Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad a comunicat faptul că „(...) dosarul nostru cu nr...../2012 privind pe numitul F.D, se afla în curs de solutionare la Inspectoratul de Politie al Judetului Arad – Serviciul de Investigare a Fraudelor ”

La data de 15.06.2012, D.G.F.P. a jud. Arad a emis Decizia nr./15.06.2012 prin care s-a dispus suspendarea soluționării contestației depuse de către SC X SRL până la pronunțarea soluției definitive pe latură penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea.

Luând act de Rezoluția procurorului din 03.07.2013 pronunțată în dosarul nr./2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad, menținută prin Rezoluția prim - procurorului adjunct al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad din 01.08.2013 din Dosarul nr./2013 rămasă definitivă prin Sentința Penală nr. xxxx din data de 09.2013, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr./2013, A.J.F.P - A.I.F. Arad a retransmis dosarul contestației către D.G.R.F.P. Timișoara ca organ competent în solutionare, în scopul reluării procedurii de soluționare a contestației.

Referitor la capătul de cerere privind impozitul pe profit in suma de xxx lei precum și TVA suplimentar în suma de xxxx lei stabilite urmare estimarii veniturilor aferente anului 2008, s-au reținut următoarele:

În fapt, în cursul anului 2008 petenta a înființat culturi de grâu pe o suprafață de xxxx ha, porumb pe o suprafață de xxxxxx ha și sorg pe o suprafață de x ha.

La data de 31.12.2008, petenta a înregistrat în debitul contului 345 „Produse finite” suma de xxxx lei, reprezentând:

- producția de grâu în sumă de xxxx lei cu o producție medie pe ha de xxxx kg și un preț mediu de xxxxxx lei/kg (xxxxxx ha x xxxx kg la ha = xxxx kg x 0,535)
- producția de porumb în sumă de xxxx lei cu o producție medie pe ha de xxxx kg și un preț mediu de 0,733 lei/kg (xxxxxx ha x xxxx kg la ha = xxxxxx kg x 0,733)

- producția de sorg în sumă de xxxxx lei cu o producție medie pe ha de xxxx kg și un preț mediu de xxxx lei/kg, în baza proceselor verbale de recoltare fără a avea documente de intrare a produselor în magazie, avize și bonuri de cântar.

Deoarece la intrarea în gestiune a produselor finite nu au existat documente justificative decât procese verbale de recoltare pe cantitățile de produse finite precum și la ieșire - facturile de vânzare-, fără avize de însoțire a mărfii, indiferent de cantitatea de pe factura, în baza art.67 alin (1) din OG 92/2003 republicata, organele fiscale au procedat la estimarea veniturilor realizate pe anul 2008, stabilind o valoare a producției prin estimare în sumă de xxx lei (xxxx diferența grâu + xxxx diferența porumb) la care s-a calculat impozit pe profit în baza art. 17 din Legea 571/2003 Titlul II privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare în suma de xxxx lei (xxxxx lei x 16 %) și o taxa pe valoarea adăugată în sumă de xxxxx lei (xxxx lei x19%).

Din documentele existente la dosarul cauzei, s-a reținut că organele de inspecție fiscală au formulat Sesizarea penală înregistrată la A.I.F sub nr./20.02.2012 pentru prejudiciul cauzat bugetului de stat în sumă totală de xxxx lei, sesizând că, F.D., în calitate de administrator al SC X SRL Pecica, în perioada 01.01.2008 – 26.02.2009 nu a înregistrat în contabilitate veniturile obținute din producția agricolă cauzând bugetului de stat un prejudiciu de xxxxx lei din care xxxxxx lei TVA și xxxx lei impozit pe profit.

Conform prevederilor legale în materie fiscală, organul de soluționare a contestației nu a putut fragmenta obligația fiscală pronunțându-se pe fond asupra unei părți din suma reprezentând taxa pe valoarea adăugată și impozit pe profit suspendând soluționarea contestației pentru sumele reprezentând taxa pe valoarea adăugată și impozitul pe profit ce au legătură de cauzalitate cu obiectul sesizării penale, întrucât taxa pe valoarea adăugată și impozitul pe profit se determină de organele de inspecție fiscală pe total perioadă supusă inspecției fiscale și nu pentru fiecare document sau operațiune în parte; astfel că soluționarea contestației a fost suspendată pentru suma totală de xxxx lei, prin Decizia nr./2012, la data prezentei D.G.R.F.P Timișoara ca organ competent în soluționare, reluând procedura de soluționare a contestației, se va investi cu soluționarea pe fond a acesteia, având în vedere următoarele:

Examinând actele procesuale din dosarul nr..../2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad, rezultă că această unitate de parchet prin Rezoluția din data de 03.07.2013 pronunțată în Dosarul nr..../2012 a dispus „*Neînceperea urmăririi penale față de făptuitorul F.D, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.9 alin.1 a.b. și c din Legea 241/2005, întrucât faptele nu există* ”; în considerarea propunerii organului de cercetare penală din cadrul Inspectoratului de Poliție al Jud. Arad, care a reținut următoarea stare de fapt:

„ (...) *Bazându-se exclusiv pe aceste prezumții, fără a exista nici măcar o dovadă că SC X SRL a vândut mai multe cereale decât a înregistrat în contabilitate, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății debite în valoare totală de xxxx lei, din care xxxx lei TVA și xxxxx lei impozit pe profit.*

Din declarația numitului F.D rezultă că SC X SRL a obținut producții la hectar mai mici decât cele estimate de organele de inspecție fiscală, datorită faptului că în anul 2008, având certificate ecologice, nu a folosit deloc îngrășăminte sau alte substanțe chimice. De asemenea el a arătat că, terenurile cultivate de SC X SRL în anul 2008 sunt situate într-o zonă inundabilă, ceea ce afectează producția de grâu obținută. Datorită acestor două motive, dar în principal datorită faptului că nu s-au folosit deloc îngrășăminte chimice producția obținută de societate a fost mai mică decât media estimată de către organele de control.

Prezumțiile organelor fiscale nu sunt întemeiate, deoarece nu se poate impune agentului economic în cauză obținerea unei producții la fel cu alți agenți cu același obiect de activitate, deoarece productivitatea este afectată de mai mulți factori cum ar fi cei invocați de administratorul societății.

[...]

(...) rezultă că faptele sesizate de organele fiscale nu există, acestea fiind în fapt simple prezumții care nu au nicio legătură cu realitatea (...). ”

Prin Rezoluția din 01.08.2013 pronunțată în Dosarul nr./2013, prim procurorul adjunct al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad, examinând plângerea formulată de D.G.F.P. a jud. Arad – Activitatea de Inspecție Fiscală Arad, împotriva Rezoluției din data de 03.07.2013, adoptată în dosarul nr./2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad, respinge plângerea și constată următoarele:

„(...) trebuie să se dovedească fără echivoc, pe bază de probe, vinovăția agentului, dubiile existente interpretându-se în favoarea acestuia, care, până la proba contrară, este prezumat inocent.

(...)

Or, în speță, nu s-a dovedit cu nimic că societatea vizată ar fi obținut producții la hectar mai mari decât cele declarate, estimarea organelor fiscale, prin raportare la producțiile altor societăți comerciale de profil, neavând un titlu de certitudine ”

Sentința penală nr. 323 pronunțată în ședința publică din data de 17.09.2013 de către Tribunalul Arad – Secția Penală, în dosar nr./2013, a menținut soluțiile Ministerului Public de neîncepere a urmăririi penale față de făptuitorul F.D, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.9 alin.1 a.b. și c din Legea 241/2005 și respinge plângerea formulată de A.J.F.P Arad, ca nefondată.

În drept, în ceea ce privește estimarea bazei de impunere efectuată de organele de inspecție fiscală, se reține că sunt aplicabile prevederile art.67 alin.1 și alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, care, precizează:

“ ART. 67

Estimarea bazei de impunere

(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(2) În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să estimeze baza de impunere, acestea vor avea în vedere prețul de piață al tranzacției sau bunului impozabil, astfel cum este definit de Codul fiscal.”

Art. 67 a fost modificat de pct. 19 al art. I din Ordonanța nr. 29 din 31 august 2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 626 din 2 septembrie 2011. Această modificare intră în vigoare la 17 septembrie 2011, conform art. III din același act normativ și precizează:

“ART. 67

Stabilirea prin estimare a bazei de impunere

(1) Organul fiscal stabilește baza de impunere și obligația fiscală de plată aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impunere, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impunere se efectuează în situații cum ar fi:

a) în situația prevăzută la art. 83 alin. (4);

b) în situațiile în care organele de inspecție fiscală constată că evidențele contabile sau fiscale ori declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul inspecției fiscale sunt incorecte, incomplete, precum și în situația în care acestea nu există sau nu sunt puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

(3) În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să stabilească prin estimare bazele de impunere, acestea identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(4) În scopul stabilirii prin estimare a bazei de impunere, organele fiscale pot folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impunere, aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Cuantumul obligațiilor fiscale rezultate din aplicarea prevederilor prezentului articol sunt stabilite sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția celor stabilite în cadrul unei inspecții fiscale.”

De asemenea, conform prevederilor pct. 65.1 și pct. 65.2 din Hotărârea Guvernului nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

“65.1. Estimarea bazelor de impunere va avea loc în situații cum sunt:

a) contribuabilul nu depune declarații fiscale sau cele prezentate nu permit stabilirea corectă a bazei de impunere;

b) contribuabilul refuză să colaboreze la stabilirea stării de fapt fiscale, inclusiv situațiile în care contribuabilul obstrucționează sau refuză acțiunea de inspecție fiscală;

c) contribuabilul nu conduce evidența contabilă sau fiscală;

d) când au dispărut evidențele contabile și fiscale sau actele justificative privind operațiunile producătoare de venituri și contribuabilul nu și-a îndeplinit obligația de refacere a acestora.

65.2. Organul fiscal va identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale, luând în considerare prețul de piață al tranzacției sau al bunului impozabil, precum și informații și documente existente la dosarul fiscal al contribuabilului care sunt relevante pentru impunere, iar, în lipsa acestora, organul fiscal va avea în vedere datele și informațiile deținute de acesta despre contribuabilii cu activități similare.”

Conform prevederilor O.M.F.P. nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere:

“ART. 1

(1) Stabilirea prin estimare a bazei de impunere pentru impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat al statului se efectuează de organele de inspecție fiscală în situații cum ar fi:

- documentele și informațiile prezentate în cursul inspecției fiscale sunt incorecte sau incomplete;

- documentele și informațiile solicitate nu există sau nu sunt puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

(2) Pentru estimarea bazei de impunere organele de inspecție fiscală vor identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(3) Stabilirea bazei de impunere se va face prin estimarea atât a veniturilor, cât și a cheltuielilor aferente acestora.

(4) Valoarea estimată a bazei de impunere va fi utilizată pentru stabilirea impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, precum și a eventualelor diferențe ale acestora datorate bugetului general consolidat al statului.

(5) Prin contribuabil, în înțelesul prezentului ordin, se înțelege orice persoană juridică sau fizică, precum și orice altă entitate fără personalitate juridică ce realizează venituri pentru care se datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume la bugetul general consolidat al statului, în condițiile legii, cu excepția impozitului pe venit datorat de persoanele fizice prevăzut la art. 79¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 2

În scopul stabilirii prin estimare a bazei de impunere, organele de inspecție fiscală pot folosi următoarele metode:

a) metoda sursei și cheltuirii fondurilor;

b) metoda fluxurilor de trezorerie;

c) metoda marjei;

d) metoda produsului/serviciului și volumului;

e) metoda patrimoniului net.

ART. 3

Selectarea metodelor de stabilire prin estimare a bazelor de impunere se va face în funcție de situația identificată la contribuabil, sursele de informații, înscrisurile identificate și de complexitatea activității verificate.

ART. 4

(1) Pentru selectarea celei mai adecvate metode de stabilire prin estimare a bazei de impunere, organele de inspecție fiscală vor avea în vedere următoarele elemente, fără a fi limitative:

a) să se apropie cel mai mult de modul în care își desfășoară activitatea contribuabilul;

b) documentele sau informațiile identificate să fie relevante pentru aplicarea unei metode;

c) situațiile specifice ale fiecărui contribuabil supus verificării;

d) activitățile similare cu cele desfășurate de alți contribuabili, pentru realizarea unor comparații;

e) să corespundă condițiilor liberei concurențe în situația în care nu se pot determina împrejurările concrete de desfășurare a activității contribuabilului;

f) documente sau informații identificate la terțe persoane în legătură cu activitatea contribuabilului.

(2) Selectarea metodei de stabilire prin estimare va fi efectuată de echipa de inspecție fiscală.

(3) Condițiile pentru selectarea metodei de stabilire prin estimare vor fi consemnate într-o notă de fundamentare, întocmită de echipa de inspecție fiscală, care va fi supusă avizării șefului de serviciu și aprobată de conducătorul activității de inspecție fiscală.

(4) Nota de fundamentare va conține:

a) constatarea stării de fapt a activității supuse controlului care impune utilizarea metodei de stabilire prin estimare selectate;

b) elementele identificate care vor sta la baza selectării metodei de estimare a bazei de impunere, respectiv a veniturilor sau cheltuielilor;

c) metoda propusă pentru estimarea bazei de impunere.

ART. 5

Organele de inspecție fiscală vor menționa în raportul de inspecție fiscală metoda utilizată pentru stabilirea prin estimare a bazei de impunere.”

O.G. nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală prevede:

“ART. 213

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării. (...)

Totodată, în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicata:

“10.4. La soluționarea contestațiilor, organele de soluționare se vor pronunța și în raport de motivarea rezoluțiilor de scoatere de sub urmărire penală, neîncepere sau încetare a urmăririi penale, precum și a expertizelor efectuate în cauză, în măsura în care acestea se regăsesc la dosarul contestației.”

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă următoarea stare de fapt:

În cursul anului 2008, S.C. X S.R.L. a înființat culturi de grâu pe o suprafață de ha, porumb pe o suprafață de ha și sorg pe o suprafață de 6 ha, înregistrând la finele anului 2008 în debitul contul 345 „Produse finite” suma de xxxx lei, reprezentând: producția de grâu în sumă de xxx lei cu o producție medie pe ha de kg și un preț mediu de lei/kg respectiv xxx kg x xx, producția de porumb în sumă de xx lei cu o producție medie pe ha de xxxx kg și un preț mediu de xxxx lei/kg respectiv xxxx kg x xx și producția de sorg în sumă de xxx lei cu o producție medie pe ha de xx kg și un preț mediu de xx lei/kg, în baza proceselor verbale de recoltare fără a deține documente de intrare a produselor în magazie, avize și bonuri de cântar.

Măsura aplicării procedurii de estimare, efectuată în baza art. 67 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 a fost luată ca urmare a faptului că petenta nu a putut dovedi că producția pe care a obținut-o este producția reală, neavând la baza documente justificative, respectiv avize și bonuri de cântar, sens în care, în conformitate cu prevederile art. 52 alin.1 din OG nr.92/2003 republicată, organele de inspecție fiscală au solicitat la două societăți agricole din zonă (SC A.R SRL Semlac și SC A.M SRL Semlac) comunicarea producțiilor realizate pe hectar la grâu și porumb pe anul 2008 și prețul mediu de vânzare pentru a compara producția obținută și prețul practicat de petentă, constatând că producțiile medii la hectar transmise de acestea sunt mai mari decât cele constatate ca fiind obținute de petentă în timpul verificării efectuate.

Astfel că, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății petente obligațiile fiscale de natura impozitului pe profit și a taxei pe valoarea adăugată, prin stabilirea unei baze de impunere suplimentară în sumă de xxxx lei în urma calculării prin estimare a producției de grâu și porumb nerealizată, comparând producția medie pe hectar la grâu și porumb, pe anul 2008 și prețul de vânzare practicat de petentă cu producțiile medii obținute de două societăți agricole din zonă (SC A.R SRL Semlac și SC A.M SRL Semlac).

În raport cu aceste constatări organul competent în soluționarea contestației constată că, informațiile din actul administrativ fiscal atacat nu răspund la unele obiective prevăzute în dispoziții legale, ce trebuiau avute în vedere în cazul evaluării prin estimare a bazei de impunere și anume:

- în ce au constat deficiențele care au condus la imposibilitatea organelor de inspecție fiscală de a determina mărimea bazei de impunere și care au fost datele și documentele care au avut relevanță pentru estimare, având în vedere obligația identificării acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale (conform celor dispuse la art.67, alin.(1) al O.G. nr. 92 din 24 decembrie 2003,

republicată, privind Codul de procedura fiscală cu modificările si completările ulterioare);

- având în vedere că inspecția fiscală are în vedere, potrivit art.105 din actul normativ mai sus citat, examinarea tuturor stărilor de fapt si raporturile juridice care sunt relevante pentru impunere, care a fost contribuția petentei la respectarea obligației de a colabora la constatarea stării de fapt fiscale, prin prezentarea la locul de desfășurare a inspecției fiscale a tuturor documentelor, precum si orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal. (conf. art.106 al O.G. nr. 92 din decembrie 2003, republicată, privind Codul de procedura fiscală cu modificările si completările ulterioare).

- având în vedere că art.65.1. din H.G. nr. 1.050 din 1 iulie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală stabilește situațiile în care se procedează la estimarea bazelor de impunere, raportul de inspecție fiscală nu clarifică aceste situații care pot fi nedepunerea declarațiilor fiscale sau cele prezentate nu permit stabilirea corectă a bazei de impunere, refuzul de a colabora la stabilirea stării de fapt fiscale, lipsa evidenței contabile sau fiscale;

- dacă au fost avute în vedere dispozițiile art.65.2. din actul normativ mai sus citat, cu privire la obligația organului fiscal de a identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale, si ce informații si documente existente la dosarul fiscal al contribuabilului - care sunt relevante pentru impunere - au fost avute în vedere, iar, în lipsa acestora, care au fost datele si informațiile deținute despre contribuabilii cu activități similare.

- titlul de creanță atacat nu face trimitere în temeiul de drept la aceste dispoziții legale, care stau la baza procedurii privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere.

- în raportul de inspecție fiscală ce a stat la baza emiterii deciziei de impunere atacate, organele de inspecție fiscală nu au precizat care a fost metoda prevăzută de lege folosită pentru estimare.

- organele de inspecție fiscală nu au analizat producțiile declarate și înregistrate în evidență de către petentă în raport cu tehnologia aplicată și cu cheltuielile efectuate de petentă pentru obținerea acestora.

Faptul că, actul de control nu conține constatări complete referitoare la elementele care au condus la estimarea bazei de impunere în ceea ce privește producțiile de grâu și porumb obținute de petentă în anul 2008, a fost confirmat și de organele de urmărire și cercetare penală, respectiv de instanțele penale, aspecte conținute în Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad în Dosar nr./2012, Rezoluția din 01.08.2013 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad în Dosar nr./2/2013, menținute prin Sentința penală nr. xxx din 17.09.2013 pronunțată de Tribunalul Arad, în dosar nr./2013, care statuează că “ nu s-a dovedit cu nimic că societatea vizată ar fi obținut producții la hectar mai mari decât cele declarate, estimarea organelor fiscale, prin raportare la producțiile altor societăți comerciale de profil, neavând un

titlu de certitudine ”

Astfel că, organul competent în soluționarea contestației, nu se poate pronunța asupra bazei impozabile suplimentare stabilită de organele de inspecție fiscală, în condițiile în care actul de control nu conține constatări complete referitoare la elementele care au condus la estimarea bazei de impunere în ceea ce privește producțiile de grâu și porumb obținute de petentă în anul 2008, cu atât mai mult cu cât instanța penală a confirmat acest aspect în Sentința penală nr./2013 din dosar nr./2013 al Tribunalului Arad, definitivă.

Mai mult, organul de soluționare a contestației constată că, la dosarul cauzei, SC X SRL a depus documente suplimentare care nu au fost prezentate organelor de inspecție fiscală în timpul efectuării controlului, cu adresa f.n., înregistrată la D.G.F.P. a jud. Arad sub nr./27.03.2012, transmisă Activității de Inspecție Fiscală Arad unde a fost înregistrată sub nr./27.03.2012, astfel:

- fotocopia certificatului de conformitate nr...../08 și anexa la acesta emis pe numele SC X SRL, valabil pentru producția anului 2008;
- fișa de înregistrare a producătorilor în agricultură ecologică pentru anul 2008;
- fotocopia Registrului parcelar; înscrisuri de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură fiscală asupra cărora organele de inspecție fiscală nu s-au pronunțat în condițiile legii.

Totodată, în dovedirea realității producției realizate, petenta a arătat că, a cultivat cereale ecologice respectiv grâu pe o suprafață de xxxx ha, porumb pe o suprafață de xxxx ha și sorg pe o suprafață de xxxx ha fiind înregistrată la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale ca producător în agricultura ecologică și că având în vedere că, în agricultura ecologică sunt interzise folosirea îngrășămintelor chimice, producțiile obținute sunt mult mai mici decât cele obținute prin folosirea acestor îngrășăminte.

În situația dată, la soluționarea contestației sunt aplicabile și prevederile art. 213 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/24.12.2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, unde se stipulează ca:

"(4) Contestatorul, intervenientii sau imputernicitii acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În aceasta situație, organului fiscal em/tent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, dupe caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora".

De asemenea, potrivit pct. 182.1 din H.G. nr. 1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, dat în aplicarea art. 182 (devenit dupe republicare art. 213) din Codul de procedură fiscală, se arată:

"182.1 În temeiul art. 182 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, contestatorul, intervenientii și/sau imputernicitii acestora, în fața organelor de soluționare a contestațiilor, se pot folosi de orice probe noi relevante, chiar dacă acestea anterior nu au fost cercetate de organele de inspecție fiscală".

Având în vedere prevederile legale prezentate mai sus, precum și faptul că petenta depune documente noi în susținerea solicitării sale, documente care pot avea influență asupra cuantumului obligațiilor fiscale stabilite suplimentar în sarcina sa, existând posibilitatea confirmării stării de fapt prezentată de societatea petentă, se impune desființarea actului administrativ atacat în ceea ce privește acest capăt de cerere pentru ca organul de inspecție fiscală să aibă *"posibilitatea sa se pronunțe asupra acestora"*.

Conform prevederilor legale citate, se reține că pentru estimarea unei baze de impunere organele de inspecție fiscală trebuie să aibă în vedere elementele mai apropiate situației de fapt fiscale, luând în considerare informațiile referitoare la activitatea din perioada verificată și documentele existente la dosarul fiscal al contribuabilului care sunt relevante pentru impunere iar, în lipsa acestora, organele de inspecție fiscală trebuiau să aibă în vedere datele și informațiile deținute despre contribuabilii cu activități similare și că estimarea se efectuează în situațiile prevăzute de lege, folosindu-se una dintre metodele stabilite de legiuitor pentru această estimare.

Or, în cazul ce face obiectul prezentei contestații s-a reținut că organele de inspecție fiscală au procedat la estimarea bazei de impunere în ceea ce privește impozitul pe profit și taxa pe valoarea adăugată pe considerentul că, în perioada verificată, petenta nu a putut dovedi că producția pe care a obținut-o este producția reală, neavând la baza documente justificative, respectiv avize și bonuri de cântar și că a obținut producții de grâu și porumb la hectar sub media producțiilor obținute de două societăți cu profil agricol din aceeași zonă, fără a exista o nota de fundamentare, documente sau informații identificate care să fie relevante pentru aplicarea uneia dintre metodele prevăzute la art. 2 din Ordinul 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere și fără ca în raportul de inspecție fiscală ce a stat la baza emiterii deciziei de impunere atacate, organele de inspecție fiscală să precizeze care a fost metoda prevăzută de lege folosită pentru estimare respectiv să analizeze producțiile declarate și înregistrate în evidență de către petentă în raport cu tehnologia aplicată și cu cheltuielile efectuate de petentă pentru obținerea acestora, cu atât mai mult cu cât, în anul 2008, petenta a susținut că a cultivat cereale ecologice respectiv grâu pe o suprafață de ... ha, porumb pe o suprafață de ha și sorg pe o suprafață de ha fiind înregistrată la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale ca producător în agricultura ecologică.

La art. 49, art. 94 respectiv art. 105 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, se prevăd următoarele:

"ART. 49

Mijloace de probă

(1) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabililor și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

- c) folosirea înscrisurilor;
- d) efectuarea de cercetări la fața locului.

(2) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.(...)

ART.94 (...)

(2) Inspecția fiscală are următoarele atribuții:

a) constatarea și investigarea fiscală a **tuturor actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecției** sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;

b) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse;(...)

ART. 105

Reguli privind inspecția fiscală

(1) Inspecția fiscală va avea în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impunere. ”

În ceea ce privește sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale, dispozițiile Codului de procedură fiscală precizează:

„ ART. 64

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.”

Astfel, din contextul legal citat, rezultă că în vederea clarificării stării de fapt fiscale a unui contribuabil, organul de inspecție are dreptul de a verifica documentele justificative și evidențele contabile ale acestuia, precum și de a utiliza informațiile provenite de la alte persoane cu care acesta are sau a avut raporturi juridice, relevante pentru impunere, în scopul motivării deciziei sale de impunere.

În raport de cele prezentate mai sus, se reține că măsura constând în estimarea bazei de impunere în ceea ce privește producțiile de grâu și porumb obținute de către petentă este insuficient argumentată, motiv pentru care, se va desființa Decizia de impunere F-AR nr...../16.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală întocmită de către organele Activității de Inspecție Fiscală Arad, pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar în suma de xxxxx lei și taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de xxx lei stabilite urmare estimării veniturilor aferente anului 2008, urmând ca pentru determinarea

corectă a situației fiscale a petentei, la reverificare, organul de inspecție să analizeze situația de fapt fiscală utilizând toate informațiile și documentele necesare pentru impunere.

Astfel, soluția ce urmează a fi adoptată este regăsită în prevederile art.216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„ ART. 216

Soluții asupra contestației

[...]

(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.”

coroborate cu dispozițiile pct. 11.5 -11.7 din Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

În consecință urmează sa fie desființată Decizia de impunere F-AR nr./16.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar în suma de xxx lei și taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de xxxx lei, urmând ca organele de control să procedeze la încheierea unui nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.

Referitor la capătul de cerere privind impozitul pe profit stabilit suplimentar în suma de xxxxx aferent anului 2009, s-au reținut următoarele:

În fapt, potrivit constatarilor înscrise în raportul de inspecție fiscală, urmare verificărilor efectuate cu privire la impozitul pe profit aferent anului 2009, organele de inspecție fiscală au stabilit ca petenta, în baza înregistrărilor din balanța de verificare datorează la finele anului 2009 un impozit pe profit în suma de xxxx lei.

Raportandu-se la impozitul pe profit în suma de xx lei declarat prin declarația 101" Declarația privind impozitul pe profit" pentru anul 2009, organele de inspecție au stabilit ca petenta datorează la 31.12.2009 un impozit pe profit în plus de xxxx lei (xxxxx lei - xxx lei) fata de cel declarat de petentă.

Totodata verificand fișa sintetica pe plătitor, organele de inspecție fiscală au constatat că, la data de 26.01.2012, petenta avea un impozit pe profit achitat în plus în sumă de xxxx lei, motiv pentru care au stabilit un impozit pe profit suplimentar în suma de xxxxx lei reprezentând diferența neachitata aferenta anului 2009 (xxx lei - xxxx lei).

În decizia de impunere F-AR nr...../16.02.2012, privind obligațiile fiscale suplimentare de plata, ce reprezintă titlul de creanță susceptibil de a fi contestat, pentru debitul suplimentar în suma totală de xxxx lei, reprezentând impozitul pe profit suplimentar aferent anului 2009, la punctul 2.1.2. "Motivul de fapt" nu sunt făcute precizări referitoare la această sumă, iar la pct. 2.1.3 "Temeiul de drept" nu

sunt invocate dispozițiile legale care au stat la baza constituirii diferenței suplimentare de impozit pe profit aferent anului 2009.

În contestația formulată reprezentanta petentei susține că “ exprimarea din actul de control este foarte confuză, contradictorie și nu se înțelege cu claritate care sunt motivele pentru care petenta datorează o diferență de impozit pe profit în suma de xx lei pentru anul 2009 cu toate că a achitat în plus suma de xxx lei ”

În drept, art. 43, alin. (2), lit. e) și f) din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală precizează elementele obligatorii pe care actul administrativ fiscal trebuie să le conțină, astfel:

ART. 43

“Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:

(...)

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

(...)”.

Referitor la elementele obligatorii de înscris în formularul "Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" anexa 2 din O.M.F.P. nr.2993/2012 privind aprobarea formularului "Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" cu privire la conținutul punctului

2.1.2. "Motivul de fapt" precizează :

“ Se vor înscrie detaliat și în clar modul în care contribuabilul a efectuat și înregistrat o operațiune patrimonială, modul cum a tratat din punct de vedere fiscal sau cu influența fiscală și tratamentul fiscal aplicat de acesta, precum și prezentarea consecințelor fiscale. Motivul de fapt se va înscrie atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile calculate pentru aceasta. ”

2.1.3. "Temeiul de drept", precizează:

“Se va înscrie detaliat și clar încadrarea faptelor constatate, cu precizarea actului normativ, a articolului, a celorlalte elemente prevăzute de lege, cu prezentarea concisă a textului de lege pentru cazul constatat. Temeiul de drept se va înscrie atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile calculate la aceasta. ”

Potrivit prevederilor legale invocate anterior, se reține că în decizia de impunere contestată, pentru datoria fiscală suplimentară reprezentând impozitul pe profit aferent anului 2009, trebuie înscris *detaliat* modul în care contribuabilul a efectuat și a tratat din punct de vedere fiscal operațiunile economice, precum și prezentarea consecințelor fiscale, iar motivul de fapt trebuia înscris atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesorii, precum și actul normativ, articolul, celelalte elemente prevăzute de lege, cu prezentarea concisă a textului de lege, atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile calculate pentru aceasta.

Decizia de impunere F-AR nr..../18.X.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, la pct. 2.1.2. "Motivul de fapt" nu

conține precizări referitoare la obligația fiscală principală în suma de xxxx lei reprezentând diferența de impozit pe profit neachitată aferentă anului 2009, iar la pct. 2.1.3. " *Temeiul de drept* ", organele de inspecție fiscală nu au efectuat încadrarea faptei constatate având în vedere dispozițiile legale care au stat la baza constituirii diferenței suplimentare de impozit pe profit, deși aceasta a fost înscrisă ca și quantum la punctul 2.1.1 "Obligații fiscale suplimentare de plată"

Asa cum rezulta din actul normativ mai sus citat, respectiv OMEF nr.2993/2012, atât în ceea ce privește motivele de fapt, cât și în ceea ce privește temeiul de drept acestea trebuie completate detaliat și în clar.

Din cele de mai sus, se reține că, *organele de inspecție fiscală aveau obligația să precizeze în decizia de impunere contestată, modul în care petentul a efectuat operațiunile economice, precum și influențele și consecințele fiscale, prin încadrarea acestora pe articolul de lege încălcat de acesta.*

În această situație, organul competent în soluționare, reține că, în speta sunt incidente prevederile art. 213 alin.(1) și (5) din OG 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, potrivit cărora :

"(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării .[...]"

(5) Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei."

Deoarece actul administrativ contestat, respectiv Decizia de impunere F-AR nr./16.02.2012, nu conține motivul de fapt și de drept pentru această obligație fiscală suplimentară, organul competent în soluționarea contestației nu se poate pronunța asupra legalității acesteia, motiv pentru care se va face aplicarea prevederilor art.216 alin.(3) din OG 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, prin care se stipulează :

" (3) Prin decizie se poate desființa total sau partial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare. [...]" urmând ca organele de control să procedeze la încheierea unui nou act administrativ fiscal având în vedere considerentele deciziei de soluționare, cu prezentarea într-un mod clar și precis atât a motivelor de fapt, cât și a temeiului de drept care stă la baza constituirii diferenței suplimentare de impozit pe profit aferent anului 2009 ținând cont și de susținerile petentei din contestația formulată cu privire la diferența dintre impozitul pe profit achitat în plus existent în evidența sa contabilă cât cea constată de organul fiscal în evidența fiscală a acesteia.

Referitor la dobanzile/majorările de întârziere în sumă de xxx lei și penalitățile de întârziere în suma de xxx lei aferente impozitului pe profit stabilit

suplimentar în suma totală de xxxx lei (xxxxx lei + xxxxx lei), calculat în sarcina petentei prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 se reține că stabilirea de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul. Deoarece pentru debitul reprezentând impozitului pe profit stabilit suplimentar, Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 va fi desființată rezultă că și pentru capătul de cerere privind dobanzile/majorările și penalitățile de întârziere, calculate în sarcina petentei reprezentând măsura accesorie, conform principiului de drept *accessorium sequitur principalem*, Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 va fi desființată.

Referitor la dobanzile/majorările de întârziere în sumă de xxxxxx lei și penalitățile de întârziere în suma de xxxx lei aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar urmare estimării veniturilor nerealizate aferente anului 2008 în suma totală de xxxx lei, calculată în sarcina petentei prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 se reține că stabilirea de majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul. Deoarece pentru debitul reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar, Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 va fi desființată rezultă că și pentru capătul de cerere privind dobanzile/majorările și penalitățile de întârziere, calculate în sarcina petentei reprezentând măsura accesorie, conform principiului de drept *accessorium sequitur principalem*, Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 va fi desființată.

Referitor la capătul de cerere privind suma de xxxxxx lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar aferentă livrarilor intracomunitare de bunuri efectuate în luna februarie 2009 către firma A Italia, s-au reținut următoarele:

În fapt, în luna februarie 2009 petenta a înregistrat în jurnalul de vânzări o livrare intracomunitară către firma A Italia în sumă de xxxx lei. Pentru această operațiune petenta a aplicat prevederile art.143 alin.2 din Codul Fiscal, respectiv a înregistrat-o în evidența contabilă ca operațiune intracomunitară scutită de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere.

La data controlului, petenta nu a putut prezenta organelor de inspecție fiscală factura și documentul care să ateste că bunurile au fost expediate sau transportate în alt stat membru de către furnizor sau de către persoana către care se efectuează livrarea, ori de altă persoană în contul acesteia, respectiv scrisoarea de trăsura CMR. În acest sens, la data efectuării controlului s-a luat nota explicativă D-nei

B.D in calitate de contabil , aceasta declarand că “ nu cunosc motivul pentru care nu exista la dosarele de contabilitate, factura, CMR, si documentele bancare ” și că “ la momentul înregistrării în contabilitate au existat documente justificative ”

În consecința, organele de inspecție fiscală au procedat la colectarea TVA pentru suma de xxxx lei în conformitate cu art. 140, alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare și pct. 23, alin. (1) din H.G. nr. 44/2004 cu modificările și completările ulterioare, rezultând o TVA colectată suplimentar în suma de xxxx lei (xxxxx x 19%).

În drept, art.128 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare reglementează livrarea de bunuri ca operațiune cuprinsă în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, iar în conformitate cu prevederile alin.(9), în vigoare la data efectuării operațiunilor:

„(9) Livrarea intracomunitară reprezintă o livrare de bunuri, în înțelesul alin. (1), care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru de către furnizor sau de persoana către care se efectuează livrarea ori de altă persoană în contul acestora.”

Totodată, potrivit prevederilor art.143 alin.(2) lit.a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt scutite de taxă pe valoarea adăugată:

„a) livrările intracomunitare de bunuri către o persoană care îi comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru,[...]”,

iar, conform alin.(3) al aceluiași articol:

„(3) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc, acolo unde este cazul, documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pentru operațiunile prevăzute la alin. (1) și (2) și, după caz, procedura și condițiile care trebuie îndeplinite pentru aplicarea scutirii de taxă.”

Potrivit acestor prevederi legale, se reține că livrarea intracomunitară de bunuri către o persoană este scutită de taxă pe valoarea adăugată dacă, această persoană îi comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru și că, acolo unde este cazul, prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pe valoarea adăugată pentru această operațiune.

În baza prevederilor citate mai sus, a fost emis de către ministrul finanțelor publice Ordinul nr.2421/2007 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a) - i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, potrivit art.10 alin.(1) al Ordinului nr.2421/2007 modificat prin O.M.E.F. nr.3419/2009:

„(1) Scutirea de taxă pentru livrările intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cu excepțiile de la pct. 1 și 2 ale aceluiași alineat, din Codul fiscal se justifică cu:

a) *factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, și în care să fie menționat codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru;*

b) *documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru, și după caz,*

c) *orice alte documente, cum ar fi: contractul/comanda de vânzare/cumpărare, documentele de asigurare.”*

Conform acestor prevederi legale se reține că facilitatea fiscală de scutire de taxă pe valoarea adăugată pentru livrările intracomunitare se probează cu factura care trebuie să conțină toate informațiile prevăzute de legea fiscală și în care să fie înscris codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru, cu documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru și după caz, cu alte documente.

Având în vedere că livrările de bunuri efectuate cu plată sunt operațiuni cuprinse în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, iar pentru livrările intracomunitare de bunuri este prevăzută scutirea de taxă pe valoarea adăugată, reprezentând o excepție de la regula generală, pentru a putea beneficia de această facilitate fiscală de scutire de taxă pe valoarea adăugată s-a prevăzut obligativitatea justificării scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru aceste operațiuni, justificare care presupune existența, deținerea și prezentarea de documente și care reglementează ca cerință cumulativă deținerea de către furnizor a două documente legal aprobate: factura și documentul de transport din România în alt stat membru, respectiv, în funcție de căile de transport pe care se realizează, scrisoarea de trăsura CMR pentru transport rutier, scrisoarea de trăsură CIM pentru transport feroviar, „Air waybill”-AWB pentru transport aerian, conosament pentru transport naval și, după caz orice alte documente, respectiv contract/comandă de vânzare-cumpărare, documente de asigurare.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă următoarea stare de fapt:

În data de 24.02.2009 a fost încheiat în forma autentică un contract de cesiune de parti sociale prin care asociații SC X SRL cesează în întregime partile sociale către persoana juridică Y Germania.

Analizând Contractul de cesiune de parti sociale, existent în fotocopie la dosarul cauzei, se constată că potrivit art. 5 pct. 3, părțile au convenit ca D.F în calitate de cedent “răspunde în solidar cu societatea pentru datoriile acesteia precum și pentru pretențiile ori drepturi ale terților asupra societății și care nu au fost evidențiate în contabilitate”, și că “cedentul garantează că fondul de rezervă a fost constituit și utilizat potrivit dispozițiilor legale și că situațiile financiare au fost întocmite potrivit Art. 201 LSC”

De asemenea la pct. 5 al aceluiași contract se precizează că “Fiecare parte răspunde juridic pentru actele și faptele juridice săvârșite în perioada deținerii calității de asociat, indiferent de momentul producerii ori constatării efectelor juridice ale acesteia.”

Avand în vedere că livrarea intracomunitara de bunuri catre A Italia in suma de xxxx lei a avut loc anterior cesiunii partilor sociale, petenta a depus la dosarul cauzei fotocopiiile solicitărilor adresate atât cedentului D.F cât si firmei SC B.O SRL în legătură cu punerea la dispozitia SC X SRL a documentelor justificative ale efectuării operatiunilor de livrare de cereale catre A Italia în luna februarie 2009, în suma de 462.72xxxxx6xx lei, împreună cu fotocopiiile confirmărilor de primire ale acestora.

In situatia data, la solutionarea contestatiei sunt aplicabile si prevederile art. 213 alin. (4) din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003, republicata, privind Codul de procedure fiscala, unde se stipuleaza ca:

"(4) Contestatorul, intervenientii sau imputernicitii acestora pot să depuna probe noi în sustinerea cauzei. In aceasta situatie, organului fiscal em/tent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, dupe caz, i se va oferi posibilitatea sa se pronunte asupra acestora".

De asemenea, potrivit pct. 182.1 din H.G. nr. 1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonantei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedure fiscala, dat in aplicarea art. 182 (devenit dupe republicare art. 213) din Codul de procedure fiscala, se arata:

"182.1 În temeiul art. 182 alin. (4) din Codul de procedure fiscala, contestatorul, intervenientii și/sau imputernicitii acestora, in fata organelor de solutionare a contestatiilor, se pot folosi de orice probe noi refevante, chiar daca acestea anterior nu au fost cercetate de organele de inspectie fiscala".

Totodată, conform Ordonantei Guvernului nr. 92/2003, republicata, privind Codul de procedure fiscala

ART.94

(...)

(2) Inspecția fiscală are următoarele atribuții:

*a) constatarea și investigarea fiscală a **tuturor actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecției** sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;*

b) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse;(...)

ART. 105

Reguli privind inspecția fiscală

(1) Inspecția fiscală va avea în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impunere. ”

Astfel, din contextul legal citat, rezultă că în vederea clarificării stării de fapt fiscale a unui contribuabil, organul de inspecție are dreptul de a verifica documentele justificative și evidențele contabile ale acestuia, precum și de a utiliza informațiile provenite de la alte persoane cu care acesta are sau a avut raporturi juridice, relevante pentru impunere, în scopul motivării deciziei sale de impunere.

În condițiile în care livrarea intracomunitară de bunuri către A Italia în suma de xxxx lei, a avut loc anterior cesiunii părților sociale, iar petenta a depus la dosarul cauzei fotocopiile solicitărilor adresate atât cedentului D.F cât și firmei SC B.O.C SRL în legătură cu punerea la dispoziția SC X SRL a documentelor justificative ale efectuării operațiunilor de livrare de cereale către A Italia în luna februarie 2009, în suma de xxxxx lei, documente noi care nu au fost prezentate organelor de inspecție fiscală, în considerarea prevederilor legale mai sus citate, organele de inspecție fiscală vor verifica dacă petenta, urmare efectuării acestor demersuri, deține documente justificative de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură fiscală cu care să facă dovada efectuării operațiunilor de livrare de cereale către A Italia în luna februarie 2009, în suma de xxxx lei, pentru a putea beneficia de facilitatea fiscală de scutire de taxă pe valoarea adăugată pentru aceste operațiuni de livrare intracomunitară, în condițiile în care, Codul fiscal a prevăzut obligativitatea justificării scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru aceste operațiuni, justificare care presupune existența, deținerea și prezentarea de documente și care reglementează ca cerință cumulativă deținerea de către furnizor a două documente legal aprobate: factura și documentul de transport din România în alt stat membru, respectiv, în funcție de căile de transport pe care se realizează, scrisoarea de trăsura CMR pentru transport rutier, scrisoarea de trăsură CIM pentru transport feroviar, „Air waybill”-AWB pentru transport aerian, conosament pentru transport naval și, după caz orice alte documente, respectiv contract/comandă de vânzare-cumpărare, documente de asigurare.

Ținând seama de cele reținute anterior, urmează a se desființa Decizia de impunere F-AR nr.xx/16.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală înțocmită de către organele Activității de Inspecție Fiscală Arad, pentru taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în sumă totală de xxxxxlei, urmând ca pentru determinarea corectă a situației fiscale a petentei, la reverificare, organul de inspecție să analizeze situația de fapt fiscală utilizând toate informațiile și documentele necesare pentru impunere.

Astfel, soluția ce urmează a fi adoptată este regăsită în prevederile art.216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„ ART. 216

Soluții asupra contestației

[...]

(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.”

coroborate cu dispozițiile pct. 11.5 -11.7 din Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Referitor la capetele de cerere privind suma de 319 lei reprezentand taxa pe valoarea adaugata colectata suplimentar, 806 lei si 3.606 lei reprezentand taxa pe valoarea adaugata pentru care nu s-a acordat drept de deducere a TVA cu consecinta respingerii la rambursare a acestor sume, s-au retinut urmatoarele:

In fapt, prin raportul de inspectie fiscala care a stat la baza emiterii deciziei de impunere, organele de control au stabilit urmatoarele diferente de obligatii de plata:

- xxxx lei – TVA colectata suplimentar aferentă facturii nr..../13.11.2009 neînregistrata în evidența contabilă a petentei

- xx lei – TVA nedeductibila aferenta unor bunuri reprezentand achizitii de combustibil pentru care nu au fost prezentate documente justificative privind utilizarea exclusiva pe categoriile exceptate potrivit art. 145¹ alin.1 din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare și care nu se justifică la rambursare;

- xxxx lei – TVA nedeductibila înregistrată în jurnalul lunii decembrie 2009 pentru care petenta nu prezintă documente justificative repsectiv factura fiind încălcate prevederile art. 146 alin.1 lit.a din Legea nr.571/2003 cu cu modificările și completările ulterioare.

În contestatia formulata, petenta afirma că, organele de inspectie fiscală nu au prezentat clar și concis motivele pentru care nu s-a acordat dreptul de deducere al TVA.

In drept, in conformitate cu Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificarile si compelatrilte ulterioare:

ART. 145

(...)

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

- a) operațiuni taxabile;*

(...)

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

ART. 146

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5);*

- b) pentru taxa aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, dar pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei, conform art. 150 alin. (1) lit. b)-g);*

1. să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) sau documentele prevăzute la art. 155¹ alin. (1); și

2. să înregistreze taxa ca taxă colectată în decontul aferent perioadei fiscale în care ia naștere exigibilitatea taxei;”

Potrivit art. 145¹ din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal introdus de pct. 10 al art. 32, Cap. V din O.G. nr. 34 din 11 aprilie 2009, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 249 din 14 aprilie 2009 care se aplică începând cu data de 1 mai 2009 :

“ ART. 145¹

(1) În cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusive pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

b) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusive pentru activitatea de taxi;

c) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusive pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional;

d) vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.

(...)

(4) Prevederile prezentului articol se aplică până la data de 31 decembrie 2010 inclusiv.

(5) În cazul vehiculelor exceptate potrivit alin. (1) se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la art. 145 și art. 146 -147¹.”

În considerarea normelor legale incidente în cauză, precitate, organul de soluționare a contestației a analizat documentele existente la dosarul cauzei constatând că, în raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, organele de inspecție fiscală au stabilit că

-petenta nu beneficiază de dreptul de deducere al taxei pe valoarea adăugată în suma de 3.606 lei, deoarece pentru suma de 3.606 lei reprezentând TVA deductibilă înregistrată în jurnalul lunii decembrie 2009, nu a prezentat documente justificative, respectiv facturi, nerespectând astfel prevederile legale înscrise la art. 146 alin. 1 lit. a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

-petenta nu beneficiază de dreptul de deducere al taxei pe valoarea adăugată în suma de 806 lei aferenta unor bunuri reprezentând achizitii de combustibil deoarece nu au fost prezentate documente justificative privind utilizarea exclusivă pe categoriile exceptate potrivit art. 145¹ alin.1 din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare, invocând nerespectarea de către petenta a prevederilor legale înscrise la art. 145¹ alin.1 din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare.

Fata de prevederile legale mai sus citate și de documentele existente la dosarul cauzei se reține că, dreptul contribuabililor persoane juridice de a deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor achiziționate și serviciilor prestate, se poate exercita numai dacă acestea sunt efectuate în beneficiul firmei, dacă sunt destinate realizării operațiunilor supuse taxei pe valoarea adăugată, justificate cu factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Legea nr.571/2003; pe cale de consecință, taxa pe valoarea adăugată aferentă achiziției de bunuri și servicii, care nu sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și nu sunt efectuate în beneficiul persoanei juridice și nu sunt justificate cu documente este nedeductibilă.

Or, în contestația formulată reprezentanta petentei s-a limitat la a afirma că, organele de inspecție fiscală nu au prezentat în mod clar și precis motivele și pentru care nu s-a acordat dreptul de deducere a TVA, fără a demonstra că, în legătură cu aceste sume a respectat prevederile legale invocate de organele de inspecție fiscală în cuprinsul raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere contestate.

Afirmatia petentei că „organele de inspecție fiscală nu au prezentat în mod clar și precis motivele pentru care nu s-a acordat dreptul de deducere a TVA ” nu este întemeiată din următoarele motive:

Referitor la conținutul actului administrativ fiscal legiuitorul precizează la art. 43, alin. (2), lit. e) și f) din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală elementele obligatorii pe care actul administrativ fiscal trebuie să le conțină, respectiv :

“Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:

(...)

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

(...)”.

Referitor la elementele obligatorii de înscris în formularul "Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" anexa 2 din O.M.F.P. nr.2993/2012 privind aprobarea formularului "Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală" cu privire la conținutul punctului

2.2.2. "Motivul de fapt" precizează :

“ Se vor inscrie detaliat si in clar modul in care contribuabilul a efectuat si inregistrat o operatiune patrimoniala, modul cum a tratat din punct de vedere fiscal sau cu influenta fiscala si tratamentul fiscal aplicat de acesta, precum si prezentarea consecintelor fiscale. Motivul de fapt se va inscrie atat pentru obligatia fiscala principala, cat si pentru accesoriile calculate pentru aceasta.”

2.2.3. *“Temeiul de drept”, precizează:*

“Se va înscrie detaliat și clar încadrarea faptei constatate, cu precizarea actului normativ, a articolului, a celorlalte elemente prevăzute de lege, cu prezentarea concisă a textului de lege pentru cazul constatat. Temeiul de drept se va înscrie atât pentru obligația fiscala principală, cât și pentru accesoriile calculate la aceasta.”

Asa cum rezulta din actul normativ mai sus citat, respectiv OMEF nr.2993/2012, atat in ceea ce priveste motivele de fapt, cat si in ceea ce priveste temeiul de drept acestea trebuie completate detaliat si clar.

Potrivit prevederilor legale invocate anterior, se reține că în decizia de impunere contestata, pentru debitul reprezentand taxa pe valoarea adaugata pentru care nu s-a acordat dreptul de deducere a TVA (806 lei si 3.606 lei) si care a fost respinsa la rambursare, organele de inspectie fiscala au in scris detaliat modul în care petenta a efectuat si a tratat din punct de vedere fiscal operatiunile economice, precum si prezentarea consecintelor fiscale, iar motivul de fapt a fost in scris atat pentru obligatia fiscala principala, cat si pentru accesorii, precum si actul normativ, articolul, celelalte elemente prevăzute de lege, cu prezentarea textului de lege, atat pentru obligatia fiscala principala, cat si pentru accesoriile calculate pentru aceasta.

Așa cum rezultă din Decizia de impunere F-AR nr.../16.02.2012 privind obligatiile fiscal suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala, la pct. 2.2.2." Motivul de fapt " sunt facute mentiuni referitoare atat la obligatiile fiscale principale, cat si la accesoriile calculate pentru acestea, iar la pct. 2.2.3. " Temeiul de drept ", organele de inspectie fiscala au efectuat incadrarea faptei constatate avand in vedere toate dispozitiile legale care au stat la baza neacordarii dreptului de deducere a TVA in suma de xxx lei si in suma xxx lei cu consecinta respingerii la rambursare a acestor sume.

Afirmațiile petentei ca, organele de inspecție au invocat ca temei legal art.146 alin.1 lit.d din Legea nr.571/2003, în baza căruia nu au acordat petentei dreptul de deducere a TVA in suma de xxxx, nu sunt conforme cu realitatea, în condițiile în care așa cum rezultă din raportul de inspectie fiscala (pag.11) si decizia de impunere (pag.3), temeiul legal invocat de organele de inspectie este art. 146 alin.1 lit. a din Legea nr.571/2003 cu modificarile si completarile ulterioar, citat in cuprinsul prezentei decizii și nu art.146 alin.1 lit.d din Legea nr.571/2003 cum gresit sustine petenta in contestatie.

De asemenea nici temeiul legal prezentat de petenta in cuprinsul contestatiei cu privire la suma de xxx lei aferenta bonurilor de combustibil respectiv art. 145 alin.1 din Legea nr.571/2003 nu este cel in scris de organele in cuprinsul deciziei de impunere, organele de inspectie respingand petentei dreptul de deducere a tva

in suma de xxxx lei in baza prevederilor art. 145¹ alin.1 din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la dobanzile/majorările de întârziere în sumă de xx lei si penalitatile de intarziere in suma de xxx lei aferente taxei pe valoarea adaugata stabilita suplimentar si respinsa la rambursare in suma totala de xxx lei, calculata în sarcina petentei prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 se reține că stabilirea de majorări si penalitati de întârziere aferente taxei pe valoarea adaugata stabilita suplimentar reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul. Deoarece pentru debitul reprezentând taxa pe valoarea adaugata stabilita suplimentar, Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 va fi desființată rezultă că și pentru capătul de cerere privind dobanzile/majorările de întârziere si penalitatile de intarziere, calculate în sarcina petentei reprezentând măsura accesorie, conform principiului de drept *accessorium sequitur principalem*, Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală F-AR nr./16.02.2012 va fi desființată.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 6, art.7, art.43, art. 49, art.64, art.65, art. 94, art. 105 și art. 216 alin. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct. 65.1 și pct. 65.2 din Hotărârea Guvernului nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, O.M.F.P. nr. 3389/2011 privind stabilirea prin estimare a bazei de impunere, în baza referatului nr. , se

D E C I D E

- respingerea contestației formulate împotriva Raportului de inspecție fiscală nr./16.02.2012 încheiat de către organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Arad, ca inadmisibilă.

- desființarea Deciziei de impunere F-AR nr. ../16.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Arad prin care s-a stabilit suma totală de xxx lei reprezentând:

- impozit pe profit suplimentar în sumă de xxxxx lei
- dobânzi/majorări de întârziere în sumă de xxxx lei
- penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de xxxx lei
- taxa pe valoarea adăugată suplimentară în sumă de xxxx lei,
- dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de xxx lei
- penalități de întârziere aferente TVA în sumă de xxxx lei

- taxa pe valoarea adăugată suplimentară în sumă de xxxx lei
- dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de xxxx lei
- penalități de întârziere aferente TVA în sumă de xxxx lei, urmând ca Activitatea de Inspecție Fiscală Arad să emită o nouă decizie pentru aceeași perioadă, conform actelor normative în vigoare, ținând cont de aspectele reținute în prezenta decizie și în conformitate cu dispozițiile art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.
- prezenta decizie se comunica la:

- S.C. x S.R.L.

- AJFP Arad

Decizia este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată potrivit prevederilor legale la Tribunalul Arad în termen de 6 luni de la primirea prezentei.

DIRECTOR GENERAL,

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.